

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: K. K.**, bytem „X“, zastoupeného Martinem Černým, daňovým poradcem, se sídlem Liberecká 10, Litoměřice, proti **žalovanému: Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, č.j. 1402/10-1500-505267,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne **15.2.2010, č.j. 1402/10-1500-505267**, se **zrušuje pro nezákonnost** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, č.j. 1402/10-1500-505267, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Litoměřicích o zastavení řízení ze dne 31.7.2009, č.j. 76658/09/196913503400, kterým bylo zastaveno řízení ve věci podání dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2006 podaného dne 30.3.2009. Současně se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že řízení bylo zastaveno s odkazem na ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“) s tím, že správce daně neměl možnost skutečnosti uvedené v dodatečném daňovém přiznání ověřit a nebylo možné učinit úkon směřující k přezkoušení správnosti daňové povinnosti a ani v průběhu uplynulých tří let nebyl učiněn úkon tuto lhůtu prodlužující. Žalobce uvádí, že v rozhodnutí citovaném ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) daňového řádu je uvedeno, že daňové řízení se zastaví, jestliže byla zmeškána zákonná lhůta, kterou nelze dále prodloužit nebo vrátit v předešlý stav a nebo žádosti o to byly zamítnuty.

Žalobce trvá na tom, že žádnou lhůtu nezmeškal a skutečnost, že správce daně od podání řádného daňového přiznání neučinil žádný úkon prodlužující prekluzivní lhůtu k vyměření či doměření daně nemůže jít k tíži žalobce. Trvá na tom, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nevypořádal s jeho odvoláním a nezduvodnil, jaká lhůta byla zmeškána. Trvá na tom, že daňový subjekt je oprávněn podat dodatečné daňové přiznání ve lhůtě stanovené v § 47 daňového řádu pro vyměření či doměření daně. Dále uvedl, že kdyby přistoupil na právní názor žalovaného, nebylo by možno dva měsíce před uplynutím prekluzivní lhůty pro vyměření a doměření daně podat dodatečné daňové přiznání a prakticky by tak lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání byla pouze 2 roky a 10 měsíců.

Žalobce trvá na tom, že lhůta pro vyměření či doměření daně za zdaňovací období 1. čtvrtletí roku 2006 uplynula až 30.6.2009. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 2.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07 dle žalobce plyne, že Ústavní soud dovodil, že je zřejmé, zda příjmy za kalendářní rok překročily zákonem určenou hranici, při jejímž překonání vzniká povinnost podat daňové přiznání již v průběhu zdaňovacího období a z toho vyplývá, že lhůta pro vyměření daně z příjmů počíná běžet ihned po skončení zdaňovacího období. Dle žalobce ovšem u daně z přidané hodnoty je plátce povinen vystavit daňový doklad do 15 dnů ode dne, kdy se uskutečnilo zdanitelné plnění nebo přijetí platby a z tohoto dovozuje, že u daně z přidané hodnoty nelze spolehlivě stanovit daňovou povinnost nebo nadměrný odpočet ke konci zdaňovacího období, a proto lhůta pro vyměření či doměření daně běží až od konce následujícího zdaňovacího období.

Žalobce rovněž namítá, že nebylo řádně doručeno napadené rozhodnutí, neboť udělil generální plnou moc dne 28.12.2009 svému zástupci a rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení bylo doručeno pouze žalobci a nikoli jeho zástupci. Žalobci rovněž nebylo doručeno oznámení, že odvolání bylo postoupeno správcem daně žalovanému.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůrazňuje, že podmínky pro podání daňového přiznání v případě zjištění, že daňová povinnost daňového subjektu má být nižší nebo daňová ztráta vyšší, proti poslední známé daňové povinnosti, jsou stanoveny v ustanovení § 41 daňového řádu, včetně stanovení subjektivní a objektivní lhůty pro podání takového dodatečného přiznání. Trvá na tom, že k platnému podání dodatečného daňového přiznání může dojít jen tehdy, je-li dodržena subjektivní lhůta (předložení dodatečného přiznání do konce měsíce následujícího po zjištění důvodů pro jeho podání) a současně i lhůta objektivní (lhůta stanovená v ustanovení § 47 odst. 1 daňového řádu). Musí tedy dle jeho názoru být podáno v takové lhůtě, aby správce daně mohl daň vyměřit nebo doměřit pravomocně v zákonem stanovené lhůtě v souladu s ustanovením § 47 odst. 1 daňového řádu.

V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 2.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, počítal správce daně lhůtu pro vyměření daně od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost (tj. od 31.3.2006). V uvedeném období ze strany správce daně nedošlo k žádnému úkonu, kterým by došlo k prodloužení prekluzivní lhůty pro vyměření či doměření daně. Dále žalovaný poznamenal, že podání dodatečného daňového přiznání není možné považovat za úkon ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu, který by prodlužoval běh prekluzivní lhůty pro vyměření či doměření daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2005, č.j. 5 AfS 187/2004-46). Trvá tedy na tom, že lhůta pro vyměření nebo doměření daně za 1. čtvrtletí roku 2006 skončila dnem 31.3.2009.

V daném konkrétním případě žalobce podal dodatečné daňové přiznání dne 30.3.2009 s tím, že důvod pro jeho podání zjistil dne 27.2.2009. Dle žalovaného tedy subjektivní lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání byla dodržena.

Ve vztahu k objektivní prekluzivní lhůtě však žalovaný konstatuje, že nepostačuje pro dodržení lhůty, pokud je dodatečné daňové přiznání podáno předposlední den lhůty pro vyměření či doměření daně, a to ani za předpokladu konkludentního vyměření (doměření) daně postupem dle § 46 odst. 5 daňového řádu. Poslední den pro podání dodatečného daňového přiznání (31.3.2009) by tedy byl dnem vyměření daně na základě podaného dodatečného daňového přiznání. Takto stanovená daň by však nebyla stanovena pravomocně, což by bylo v rozporu se zásadou pravomocnosti rozhodnutí vyslovenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2006, č.j. 5 Afs 42/2004-61. V tomto rozhodnutí bylo konstatováno, že je v daňovém řízení perfektní pouze pravomocné rozhodnutí a nelze akceptovat, aby daňová rozhodnutí nabyla právní moci až po lhůtě stanovené v ustanovení § 47 daňového řádu, jejímž marným uplynutím zaniká právo daň vyměřit.

S odkazem na výše uvedené trvá žalovaný na tom, že v případě dodatečného daňového přiznání podaného předposlední den prekluzivní lhůty ke stanovení dodatečné daně dojít nemohlo, neboť z důvodu prekluze by rozhodnutí o stanovení daně nenabývalo právní moci. Tato skutečnost je dle žalovaného překážkou stanovení dodatečné daně a důvodem pro zastavení řízení dle § 27 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Žalovaný trvá na tom, že správce daně i žalovaný postupovali v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními vztahujícími se k uvedenému řízení i v souladu s judikaturou.

K námitce nedoručení oznámení o postoupení věci správcem daně žalovanému k vyřízení odvolání žalovaný konstatuje, že vyrozumění o postoupení bylo správcem daně odesláno žalobci pod č.j. 98044/09/196913503400 dne 2.11.2009 obyčejnou poštou, tedy v době před udělením plné moci zástupci. Dále žalovaný uvádí, že plnou mocí ze dne 28.12.2009 udělil žalobce svému zástupci „plnou moc neomezenou v zastupování v daňovém řízení v celém rozsahu správy daní ke všem úkonům bez omezení před Finančním úřadem“. Z kontextu věci, zejména s ohledem na to, že tuto plnou moc žalobce doručil správci daně, lze dovozovat, že se jednalo o plnou moc k vedení jednání před „Finančním úřadem v Litoměřicích“. Dle žalovaného z takto formulované plné moci nelze dovozovat, že se vztahuje na jednání před žalovaným, neboť v době udělení plné moci žalobce věděl, že odvolací řízení je již vedeno nikoli u správce daně ale u žalovaného. Žalovaný trvá na tom, že pokud chtěl být žalobce zastupován i v tomto odvolacím řízení, měl tuto skutečnost zohlednit ve formulaci udělené plné moci. Žalovaný považuje námitku zpochybňující způsob doručení žalobou napadeného rozhodnutí za účelovou. Tomu dle jeho názoru svědčí i to, že žalobce nenamítá, že by jeho zástupce neměl možnost se s obsahem předmětného rozhodnutí seznámit, ani to, že tímto došlo ke zkrácení jeho práv s negativními následky. O neexistenci takového stavu dle žalovaného svědčí žalobcova reakce – podání žaloby v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaný trvá na tom, že jeho postup při doručování žalobou napadeného rozhodnutí plně sledoval obsah plné moci i smysl zákona a nenarušil žalobcova procesní práva.

Žalovaný rovněž trvá na tom, že se plně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které se plně odkázal na svoji žalobu s tím, že sdělení o postoupení odvolání správcem daně žalovanému neobdržel. Dle jeho názoru bylo povinností žalovaného prokázat doručení této listiny, což neučinil. Pokud by žalobce věděl o postoupení odvolání, byla by plná moc koncipována jinak a byla by doručena rovnou žalovanému. Dále poznamenal, že stejné plné moci žalovaný v jiných případech zcela akceptuje a na jejich základě doručuje zástupcům daňových subjektů.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný i žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu včetně eventuální prekluze, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou žalobce spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v důsledku nevypořádání se s odvolacími námitkami. Soud shledal žalobou napadené rozhodnutí plně přezkoumatelným a přistoupil k posouzení žalobcových námitek směřujících do merita věci.

V daném konkrétním případě zásadní spornou otázkou mezi účastníky je skutečnost, zda k podání dodatečného daňového přiznání na daňovou povinnost nižší či daňovou ztrátu vyšší v daném případě došlo před uplynutím objektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání, tedy před uplynutím lhůty dle § 47 daňového řádu pro vyměření či doměření daně, a zda správce daně postupoval správně, pokud zastavil bez dalšího řízení o dodatečném daňovém přiznání pouze s odkazem na skutečnost, že po jeho zahájení uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření či doměření daně. Mezi účastníky je nesporné, že subjektivní lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání na daňovou povinnost nižší či daňovou ztrátu vyšší byla v daném případě dodržena.

V ustanovení § 41 odst. 1 daňového řádu je uvedeno, že daňový subjekt má povinnost podat dodatečné daňové přiznání ve lhůtě do konce měsíce následujícího po zjištění, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost. Obdobnou subjektivní lhůtu § 41 odst. 1 daňového řádu stanoví i pro podání dodatečného daňového přiznání na daň nižší nebo daňovou ztrátu vyšší, než je poslední známá daňová povinnost, což je ovšem právo a nikoli povinnost daňového subjektu. Toto právo je ovšem zároveň omezeno § 41 odst. 4 daňového řádu, podle něhož dodatečné daňové přiznání na daň nižší nebo daňovou ztrátu vyšší, než je poslední známá daňová povinnost, lze platně podat jen tehdy, nejsou-li splněny podmínky pro obnovu řízení nebo přezkoumání rozhodnutí podle § 55 daňového řádu, a to ve lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 daňového řádu, není-li zvláštním předpisem stanoveno jinak.

Pro posouzení včasnosti podání daňového přiznání je podstatné stanovit správně počátek běhu prekluzivní lhůty pro vyměření či doměření daně dle § 47 odst. 1 daňového řádu. Toto ustanovení zásadním způsobem vyložil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07. Ústavní soud tímto nálezem překonal dlouhodobě zastávaný právní názor, že daňová povinnost se podle § 47 daňového řádu prekluduje po uplynutí tří let od konce roku, ve kterém daňový subjekt podal nebo měl podat daňové přiznání (pravidlo „3+1“). Podle Ústavního soudu lhůta podle § 47 odst. 1 daňového řádu neběží od data, kdy je daňový subjekt povinen podat daňové přiznání, ale od konce zdaňovacího období, za něž se daňové přiznání podává (pravidlo „3 + 0“). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu potvrdil výklad Ústavního soudu pro všechny typy daní, u nichž je dána povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení (usnesení ze dne 12.1.2011, č.j. 1 Afs 27/2009 - 98, č. 2230/2011 Sb. NSS, a č.j. 5 Afs 15/2009 - 122, č. 2229/2011 Sb. NSS). S ohledem na

uvedenou judikaturu tedy v daném konkrétním případě prekluzivní lhůta pro vyměření či doměření daně počala běžet od 31.3.2006 a skončila dne 31.3.2009.

Dodatečné daňové přiznání na daň nižší či daňovou ztrátu vyšší bylo podáno žalobcem dne 30.3.2009. Toto dodatečné daňové přiznání tedy bylo podáno předposlední den prekluzivní lhůty, tedy ještě před jejím uplynutím. Při podání dodatečného přiznání tedy nedošlo ze strany žalobce ke zmeškání objektivní lhůty pro jeho podání.

Dále se soud zabýval otázkou, zda správce daně může ukončit rozhodnutím o zastavení řízení o včasné podaném dodatečném daňovém přiznání bez jeho věcného posouzení jen proto, že po jeho zahájení uplynula prekluzivní lhůta pro vyměření či doměření daně.

Touto otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 23.2.2010, č.j. 7 Afs 20/2007-73, a zejména pak ve svém rozhodnutí ze dne 27.4.2011, č.j. 2 Afs 27/2009-61. Ze závěrů obsažených v těchto rozhodnutích bude soud při posouzení věci v daném konkrétním případě plně vycházet, neboť soud neshledal jediný důvod, proč by se měl od této judikatury odchýlit.

V rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2010, č.j. 7 Afs 20/2007-73, je uvedeno, že by „*dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu odporovalo smyslu této zvláštní úpravy, pokud by i při zachování této lhůty (objektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání na daňovou povinnost nižší či daňovou ztrátu vyšší) nebylo možné řízení o dodatečném daňovém přiznání řádně dokončit (tj. případně stanovit daň v nové výši) z toho důvodu, že by až v průběhu tohoto řízení došlo k uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 1 daňového řádu. I zde tedy musí platit, že se v takovém případě lhůta podle § 47 odst. 1 daňového řádu již na další řízení o dodatečném daňovém přiznání neuplatní a toto řízení bude časově omezeno pouze zbývajících částí desetileté lhůty podle § 47 odst. 2 daňového řádu.*“

V rozhodnutí ze dne 27.4.2011, č.j. 2 Afs 27/2009-61, se pak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu výslovně přiklonil k závěru, že řízení o dodatečném daňovém přiznání zahájené včasným podáním dodatečného daňového přiznání na daň nižší nebo daňovou ztrátu vyšší, proti poslední známé daňové povinnosti (§ 41 odst. 4 věty první daňového řádu, odkazující na prekluzivní lhůtu podle § 47 odst. 1 a odst. 2 věty první daňového řádu), nemůže skončit „automaticky“ uplynutím času bez věcného posouzení dotyčného dodatečného daňového přiznání jen proto, že po jeho zahájení uplyne zmíněná prekluzivní lhůta. Nepoužití prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 1 a odst. 2 věty první daňového řádu se týká toliko předmětu řízení vymezeného předmětným dodatečným daňovým přiznáním, ve vztahu k němuž se řízení vede. Rozhodně nemůže vést k vystavení daňového subjektu poté, co ve věci zmíněného dodatečného daňového přiznání bude pravomocně rozhodnuto, případným dalším kontrolním postupům správce daně či dokonce možnosti dalšího doměření daně. Ochranná funkce prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 1 a odst. 2 věty první daňového řádu působí po uplynutí této lhůty i ve vztahu k daňovému subjektu, vůči němuž je po jejím uplynutí vedeno řízení ve věci jím účinně podaného dodatečného daňového přiznání, nevztahuje se ovšem na toto řízení (avšak jen a pouze na ně), pro něž zákon stanovil lhůty zvláštní. Znamená to tedy, že ve věci zmíněného dodatečného daňového přiznání na daň nižší nebo daňovou ztrátu vyšší, proti poslední známé daňové povinnosti, může správce daně použít i po uplynutí lhůty podle § 47 odst. 1 a odst. 2 věty první daňového řádu za splnění dalších zákonných podmínek daňovou kontrolu jako postup směřující k ověření správnosti tvrzení daňového subjektu uvedených v dodatečném daňovém přiznání či jiné podle konkrétních okolností v úvahu přicházející kontrolní a zjišťovací instituty. Je samozřejmé, že správce daně může v tomto případě tehdy, kdy to je přípustné (např. v odvolacím řízení), zjišťovat skutkový stav a provádět dokazování i mimo daňovou kontrolu. Z obsahového hlediska se však pravomoc správce daně zjišťovat skutkový stav

vztahuje jen a pouze na ty skutečnosti, jež jsou významné pro posouzení pravdivosti a případně právní relevance tvrzení daňového subjektu uvedených v dodatečném daňovém přiznání. Zjišťování a prověřování jiných skutečností (se skutečnostmi uvedenými v daňovém přiznání nesouvisejících), i kdyby samy o sobě mohly mít vliv na úsudek o tom, jaká má být skutečná výše daňové povinnosti daňového subjektu, je nepřipustné a bylo by v rozporu se zákonem, neboť k takovému postupu již správce daně nemá pravomoc. Ta mu totiž zanikla uplynutím prekluzivní lhůty a zůstala mu – v důsledku včasného podání předmětného dodatečného daňového přiznání daňovým subjektem – jako výjimka z pravidla pouze ve výseku vymezeném skutečnostmi relevantními pro posouzení správnosti tohoto daňového přiznání.

S přihlédnutím k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný i správce daně postupovali v rozporu se smyslem zákonné úpravy, když správce daně bez dalšího zastavil řízení zahájené včasně podaným dodatečným daňovým přiznáním na daňovou povinnost nižší či daňovou ztrátu vyšší, proti poslední známé daňové povinnosti, bez dalšího pouze s odkazem na uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření či doměření daně, a když žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V tomto postupu spatřuje soud nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

Zdejší soud pro úplnost poznamenává, že si uvědomuje, že tento rozsudek je v rozporu s jeho dosavadní judikaturou v obdobných věcech, např. rozsudky ze dne 8.4.2009, sp. zn. 15 Ca 229/2008 a sp. zn. 15 Ca 230/2008, které byly aprobeovány v rámci kasačního řízení i Nejvyšším správním soudem, ale na tomto místě zdůrazňuje, že tato rozhodovací praxe byla překonána pozdějšími rozhodnutími rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Soud poukazuje na skutečnost, že bylo nutné aplikovat výše citovanou judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu i na předmětný případ, bez ohledu na to, že datum vydání soudem citovaných rozhodnutí nepředcházelo datu vydání předmětného rozhodnutí žalovaného včetně prvoinstančního rozhodnutí. Nutnost bezpodmínečné aplikace dotýčné judikatury na projednávaný případ vyplývá i ze samotné rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, který právní závěry obsažené v jeho rozhodnutích či v nálezech Ústavního soudu aplikuje i na daňové případy, které se evidentně uskutečnily před datem vzniku dotýčných judikátů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 8 Afs 52/2007 - 62, který je dostupný na www.nssoud.cz).

K námitce žalobce týkající se otázky doručování žalobou napadeného rozhodnutí zástupci žalobce, soud konstatuje, že vzhledem k výše uvedeným závěrům tato námitka procesního charakteru nemůže mít žádný vliv na rozhodnutí soudu ve věci samé, neboť bude vydáno rozhodnutí nové, a proto se jí soud blíže nezabýval. Ve vztahu k dalšímu správnímu řízení soud pouze konstatuje, že z hlediska procesní ekonomie je na žalovaném, aby v následném správním řízení primárně postavil otázku zastoupení žalobce najisto a odstranil pochybnosti o jeho zastoupení v rámci odvolacího řízení.

S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. O prvostupňovém rozhodnutí soud nerozhodoval, neboť v souladu se stávající judikaturou musí nedostatky předcházejícího správního řízení odstranit žalovaný v rámci odvolacího řízení.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 9 200,-Kč,

která se skládá z částky 2 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 6 300,-Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce Martina Černého po 2 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1.9.2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1.9.2006. Soud nemohl přiznat zástupci žalobce náhradu nákladů řízení při využití ustanovení § 10 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., jak požadoval, neboť toto ustanovení se vztahuje na stanovení výše odměny za zastoupení ve správním řízení a nikoli v řízení před soudem.

Při stanovení odměny zástupce žalobce tedy soud vycházel z obsahu soudního spisu a výše citované vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 11. září 2012
Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu